

Dorin Teodorescu – Voievodul Operetei

(Grigore Constantinescu – 26 iunie 2013)

După un timp, după mult timp, mereu ne gândim la cei care nu mai sunt împreună cu noi, la cei pentru care am simțit afecțiune. Arareori înțelegem că nu i-am uitat și, mai ales, înțelegem de ce nu i-am uitat. Cei care l-au admirat pe Dorin Teodorescu, purtându-i statornică prietenie, gândind la el cu nostalgie și tristețe, pot recunoaște că de-a lungul vremii imaginea și vocea „Voievodului Operetei” aparține pentru totdeauna memoriei. Oricând și oricât îi repovestim spectacolele, revedem momentele superbe ale carierei sale, din păcate prea scurtă, pe cât a fost de frumoasă.

Pe la mijocul anilor șazizeci a fost descoperit de rectorul Conservatorului „Ciprian Porumbescu”, profesorul dr. Victor Giuleanu, care urmărea din juriu un concurs de tineri interpreți amatori. La acea clipă a intersecției cu un alt destin, Dorin Teodorescu a părăsit Timișoara și a început, la sfatul Rectorului, studiul cântului clasic. S-au ridicat spre înaltul cerului frumoasele jerbe ale glasului său, care învăța de la Maestrul Petre Ștefănescu-Goangă cum „se cântă”. Își asculta colegii – Eugenia Moldoveanu, Cristian Mihăilescu – cu care cânta la clasa de operă sub sfatul lui Eugen Groșșanu, Hero Lupescu. Urca treaptă cu treaptă spre împlinirea visurilor de-abia bănuite cu câțeva vreme în urmă. Dar destinul său l-a condus către scenă, unde „Mister X” avea să-și înceapă călătoria de vedetă a operetei bucureștene, naționale, internaționale.

Prietenia noastră s-a clădit pe sentimentul prețuirii, la lumina fiecărui spectacol urmărit. Timpul trecea repede, primii zece ani, apoi alți zece, numărând vârstele și succesele, premierele, turneele. Când, de la o lună la alta, postul radiofonic „România muzical” ne reamintește, cu o anume arie, vocea lui Dorin Teodorescu, mi se pare incredibil ca acest minunat glas, trezind tăcerile, să se audă de departe, din „Marele Dincolo”. Revin, năpădesc amintirile, din **Vânzătorul de păsări, Lăsați-mă să cânt, Voievodul țiganilor, Frumoasa Elena, O noapte la Veneția, Lysistrata, Rose Marie, Se mărită fetele, Contesa Maritza, Văduva veselă, Liliacul, Prințesa circului, Secretul lui Marco Polo, Țara surâsului, Victoria și-al ei husar, Mătușa mea Faustina, Plutașul de pe Bistrița**. Melodiile se schimbă, înfățișările eroilor întruchipați de Dorin la fel. Dar, după spectacol, ieșea din teatru purtând încă pe chip clipa abia trecută, revedeai întotdeauna aceeași figură senină, plăcută, de o expresie caldă, plină de simțire. Se poate oare să vorbim la trecut despre Dorin Teodorescu, după anii care au trecut de la despărțirea sa de scenă?

Ultimul său proiect, **Victoria și-al ei husar** îl aștepta în teatru, la repetițiile de cabină și de scenă. Zadarnic, căci întunericul avea să înlocuiască ridicarea de cortină.

Prea tânăr pentru a pleca din mijlocul ansamblului al cărui director fusese, din preajma studenților de la Conservator pe care la rândul-i îi îndruma, din apropierea dragei sale familii – Andreea și Fani, din proximitatea aplauzelor publicului. Au trecut paisprezece ani de absență; ar fi împlinit acum, în luna iulie, șapte decenii de viață.

Soarta i-a cumpănit darurile, bucuriile, munca și satisfacțiile. Dar mai ales i-a oferit dreptul la dragostea nestinsă, dreptul la memorie. Neuitare.